

Veranderingen en een terugblik

Sinds December 2022 zit ik op de Global Mercy, het grootste ziekenhuisschip ter wereld. Na een voorbereidingsperiode in Tenerife zijn we halverwege februari aangekomen in Dakar. Sinds 6 maart is het schip volledig operationeel als ziekenhuis. De eerste weken zijn op het moment van schrijven voorbij. Het eerste blok van orthopedische operaties is afgelopen. De komende maanden zullen de patiënten herstellen en opnieuw leren lopen. De orthopedische operaties zijn voornamelijk gericht op het rechtzetten van vergroeide benen. Een mooi moment om terug en vooruit te kijken op de periode.

Na een lange voorbereidingsperiode is het schip eindelijk ingezet zoals het ooit bedoeld was. Het idee dat dit historie is binnen Mercy Ships is lastig voor te stellen. Iedereen op het schip werkt namelijk hard om te zorgen dat we hoop en genezing kunnen brengen naar deze groep mensen, die vaak vergeten wordt.

Ik werk nu binnen de medische logistiek, waarbij ik de bevoorrading regel voor de verpleegafdelingen en alle ondersteunende afdelingen van het ziekenhuis. Ik sta nu veel dichterbij de patiënten en ik zie dagelijks patiënten over de gang lopen, die aan het herstellen zijn van hun operaties. Laurens, mijn collega uit Nederland, regelt alle bevoorrading voor de afdelingen die werken binnen het operatie gedeelte, van sterilisatie (waar ze instrumenten schoonmaken) tot de operatiekamers zelf.

Het is mooi om te zien dat door het werk wat we hier doen mensenlevens veranderd worden. Patiënten kunnen bij terugkeer naar hun woonplaats, weer deelnemen aan het maatschappelijk leven.

Het doet me denken aan een gesprek dat ik had in januari, toen ik in Nederland was. Het ging over de belangrijkste reden om te gaan werken voor Mercy Ships. Het belangrijkste antwoord hierop, volgens mij, is dat het jezelf veranderd als persoon. Natuurlijk is het schitterend om te zien dat al deze mensen uiteindelijk geholpen kunnen worden. daar zit het diepere punt dan ook in. In Nederland hebben we toegang tot een goed zorgsysteem, waarbij de techniek en wetenschap ons goed kunnen helpen. In Senegal, waar we nu zijn, is dat verhaal heel anders.

Om een voorbeeld te noemen: tandarts afspraken. De tandarts is voor mij persoonlijke de minst favoriete gezondheidszorg die er maar bestaat, om het zachtjes uit te drukken. Op het schip werkt een tandarts, die daarbij ook zorg biedt voor de lokale medewerkers die bij Mercy Ships werken. Voor bijna al deze mensen is het de eerste keer dat ze naar de tandarts gaan. Ze willen leren hoe ze het beste kunnen zorgen voor hun gebit. Vorig jaar was Mercy Ships ook in Senegal. Een aantal lokale collega's zijn toen naar de tandarts geweest. Dit jaar is de mogelijkheid weer aanwezig en het wordt vanuit het team aangemoedigd om te gaan. Een lokale collega gaf toen aan: 'Ik hoef niet te gaan, ik ben vorig jaar oktober nog geweest'. Als ik dan uitleg dat wij in Nederland elk halfjaar naar de tandarts kunnen, gewoon voor een controle, wordt je wel even raar aangekeken. Het maakt het leven aan boord van dit schip dan ook extra waardevol.

De laatste weken ben ik betrokken geraakt bij de mannengroep. Dit is een groep met een regel: **"You have to be a dude"** (oftewel je moet een man zijn). Binnen de groep zitten mannen uit alle werelddelen, achtergronden en leeftijden. In de gesprekken die we voeren is te zien dat Gods leiding door onze levens heen naar Mercy Ships heeft geleid. Als iemand mij 10 jaar geleden had verteld dat ik dit zou doen, dan had ik die persoon uitgelachen. Ik vond het toen wel mooi om gewoon alles hetzelfde te laten. Niet te veel veranderingen en vooral van het leven genieten, met het liefst veel geld verdienen.

Voor mij was 10 jaar geleden een dieptepunt in het geloof. Ik wilde stoppen met het geloof, zag er de zin niet meer van in. Na een heel moeilijk jaar heb ik besloten om niet te stoppen, maar door te blijven. Dromen van veel geld verdienen, had ik nog steeds, maar dan als christen. Een aantal jaar later deed ik belijdenis en toen dacht ik dat ik er was. Om vervolgens naar Suriname te gaan en daar een half jaar lang geen enkele kerkdienst te bezoeken of iets te doen aan mijn geloof. Een hele mooie tijd gehad, dat wel, maar geestelijk was het weer een dieptepunt. Terug in Nederland weer vanaf het begin te beginnen in het geloof is als 22 jarige lastig. De contrasten in Nederland binnen alle kerkgenootschappen maakte het voor mij niet makkelijk. Ik probeerde op zoek te gaan naar wat een man in Gods Koninkrijk is en hield veel van deze gedachten voor mezelf. Het leven oppakken en doorgaan bleek lastig. Beetje bij beetje kwam het instituut kerk op een afstand te staan en ging ik weer op weg naar de uitgang.

En ik denk dat ergens daar, terwijl ik op weg was naar de uitgang, ik van Mercy Ships hoorde. Een plek waar God gediend wordt en Zijn Woord de leidraad is voor mensen uit de hele wereld. Dat klonk voor mezelf als een schitterende plek. Mijn ouders zagen direct Gods leiding hierin en een roeping van God. Voor mezelf hoopte ik vooral dat ik op een plek zou komen, waar ik God echt zou leren kennen en een diepe relatie met Hem aan zou gaan.

Negen maanden nadat ik aan boord ben gekomen, ben ik nog steeds op zoek en nog steeds de persoon met de grote hoogten en diepe dalen in mijn geloof. Ondertussen weet ik wel dat God mij echt heeft geroepen voor dit werk. Iemand die ik sprak zei het schitterend "We are all broken men".

Zoals mijn dominee het mooi verwoord heeft: met vreugde en overtuiging zet ik mijn gaven in binnen het Koninkrijk van God. Gaat dat altijd gemakkelijk? Absoluut niet! Soms zit ik er doorheen of vraag ik me af: "wat doe ik hier? waarom ben ik hier"? En toch als ik op deck 4 door de gang van het ziekenhuis loop, dan verdwijnt mijn vermoeidheid, mijn vragen.

God werkt hier op alle mogelijke manieren door de mensen die er zijn. Van de patiënten, wiens leven veranderd worden tot en met de medewerkers wiens leven misschien nog wel meer veranderd worden. Het schip lijkt soms wel een klein beetje op een paradijs op aarde. Gods leiding en aanwezigheid is overal voelbaar en werkzaam. Door gebed, hard werken of de glimlach van een patiënt.

De komende jaren ga ik door met hier werkzaam te zijn. Door alle moeite, pijn en ongemak heen. Niet omdat ik het zo goed weet of omdat ik een perfecte christen ben. Ik ga door, omdat ik door God hiervoor geroepen bent.

Uw broeder in Christus,

Maarten Hoogendoorn